

nud, oh ausik herra, kuidas teie ja arro saaksite fest rõmust, mis tundsin siis, kui omma faddund nähe kotta, ni täis kui olli olnud, sealt jálle leidsin. Selle arwamatta rõmo ja õnne párrast, mis nüüd tundsin, nähti se rahvakot kahherõrra ni raske, kui enne olli olnud, ja sure õiskamissega kissendasin: Oh Jummal, Jummal! kuis ja ollen sinno helde armo wåارت! Gago sind tuhhat ja tuhhat ja tuhhat korda tånnatud! — Nahha párrast ei sunni ful mitte ülle wågga suurt rõmo tunda, nenda kui kirriko öppetaja veel hiljaste omma jutlusse sees meid maenitset; agga eks meie ei olle ikka nödrad lomad, ja sekts pean ful tunnistama, et need fallid jutlusse sannad sel forral ei tulnud ei polegi minno mele, waid et ei olnud muud mättid minno süddames, kui ikka ueste Jumma, lat tånnada se leitud rahha eest. — „Siis kallasid wissiste kohhe tee peál taggasid,” ütles moisa herra, „et saaksid omma uut

kübbarat fätte!”. — Ei, aus herra; hakatusses noudsin ful ka seddasamina; agga párrast sain selle mõtie peále, et sedda ei olnud ehk mitte nenda Jummasa tahtmist mõda; waid fest et ollin sedda rahha forral faddund, piddi ehk minnuse tåhheks sama, sedda rahha übhe tarvisussema asja párrast hoida. Eks wanna kübbarat sünniks veel suggogi naese läbibi parrandada. Misuggused mätted jáid minno seltsimehheks senni kui foio sain. Geal wåttis teine suur rõõm mind vastu, olgo ka, et ei feddag i minno ommadest ei tulnud, sedda uut rõmo minnule kulu tamatta. Tuba olli üsna tühhi kui sisse astusin. Reik, naene ja lapsed, suremad ja pissemad, ka se keige wåtim, kes alles esima sülles, puuhas ollid reiealluses se ainsa lehma ümber forjatud, mis ennamiste meid toidab, ja mis kolmest nåddalast sadik ni haige olli olnud, et iggal hommikul fartsume, tedda furnuks ette